



۱۴

## سبزیجات با حداقل نیترات!



۱۶

## دیدار با بچه های کوهستان



۱۵

## فراری برای اولین بار به فروش بالای ۱۰ هزار دستگاه رسید

# زندگی

پنجشنبه ۲۴ بهمن ۱۳۹۸ شماره ۵۵۹۹



بمب روحیه

### فرست برابر در جامعه

درست است که در روزهای سخت، یکباره بر سر رحمان آوار شده بود، همسرش از او جدا شد، توان راه رفتن را از دست داده بود اما حالا با همه مشکلات و محدودیت هایش، امید تازه ای در قلب او طلوع کرده است. دو سال پیش در ۳۷ سالگی، رحمان دوباره ازدواج کرد. همسرش هم مانند او دچار معلولیت جسمی و حرکتی است. شاید در نگاه اول، زندگی دو فرد دچار معلولیت جسمی و حرکتی با هم خیلی سخت باشد و این شبهه به وجود بیاید که یک نفر باید دست به سینه آنها باشد و کارهایشان را انجام دهد. اما هر کدام از آنها کار خودشان را انجام می دهند. آنها هم مانند بسیاری از شهروندان زندگی خود را دارند. هرچند لازم است، مکان زندگی شان مناسب سازی شود؛ مثلاً این که سطح خانه یک فرد دچار معلولیت حرکتی نباید پستی و بلندی داشته باشد. درواقع باید سرویس های بهداشتی مناسب سازی شده و روشویی نیز به شکلی نصب شود که شخص به راحتی بتواند از آن استفاده کند. اگر هنگام ساخت شهر و خانه به نیاز افراد توان یاب توجه شود، آنها هم مانند دیگران زندگی می کنند و زندگی برای ما هم در جریان است.

گلایه های بیشتر توان یابان مشترک است؛ این که کسی آنها را باور ندارد، این که به آنها شغلی نمی دهند و این که توانایی شان دیده نمی شود. همه این موارد باعث شده در بسیاری از مواقع از حضور در جامعه محروم شوند. درست است جامعه نیاز توان یابان را نمی بیند، اما این دلیل نمی شود همه چیز برای آنها تمام شود. اگر توان یاب ها می خواهند شرایط تغییر کنند، باید خودشان هم کاری انجام دهند. اعتماد به یک توان یاب، شکل نخواهد گرفت مگر این که این اعتماد دوطرفه باشد. در صورتی که آنها خود را باور داشته باشند، جامعه هم آنها را باور خواهد داشت. توانایی و قابلیت به نمایش گذاشتن این توانایی، در صورتی محقق خواهد شد که توان یاب ها در برابر مشکلات تسلیم نشوند. نکته اینجا است که توانایی در همه افراد جامعه وجود دارد. توان یاب ها هم مانند همه افراد جامعه توانا هستند، حتی اگر به ظاهر ناتوانی داشته باشند. فرقی شان با بقیه در این است که توان یاب ها باید بیشتر از بقیه افراد جامعه تلاش کنند. افراد دچار معلولیت می توانند نگاه جامعه را نسبت به خود تغییر دهند. انتظار آنها از جامعه همین است؛ این که جامعه فرصت های برابر را در اختیارشان قرار دهد تا توان یابانی که تلاش و پشتکارشان ستودنی است به آنچه دیده می شود، نه معلولیتی که دچارش خواسته آنهاست.

در صورتی که این خواسته شان عملی شود، دیگر کمتر شخصی معلولیت را ناتوانی می داند. در بسیاری از کشورهای پیشرفته، نگاه به معلولان به همین شکل است. در این کشورها، به توان یاب ها، به عنوان سرمایه اجتماعی نگاه می شود. این که قبل از هر چیز توانایی و خلاقیت آنها دیده می شود، نه معلولیتی که دچارش هستند.

در بین کارآفرین های برتر دنیا کم نیستند افرادی که دچار معلولیت هستند؛ افرادی که جامعه فرصت ها را در اختیارشان گذاشته و نگاه برابری به آنها داشته است.



هنوز رسانه های پیشرفته دستیار را ندیده و سامانه های خودکار با نیمه خود را نمی توانند درک صحیحی از تصاویر بدون عطف داشته باشند.

۱۵



## چالش گول خوردن خودران ها

محققان می گویند تا بکن تصاویر شبیح گونه روی جاده می تواند

سامانه های دستیار را ندیده در خودرو های خودران را به اشتباه بیندازد

بودند، داشتیم، با مشکلات و دغدغه آنها آشنا بودم.» به این ترتیب او سال ۹۲، به عنوان نماینده شورای شهرش، اعلام آمادگی کرد؛ اتفاقی که البته با اعتماد همشهری هایش نتیجه داد.

### یار و باور معلولان شهر

حضور رحمان در شورای شهر، سبب خیر شد. به این ترتیب رحمان که خود دچار معلولیت است رسیدگی به امور توان یابان به دغدغه اصلی اش تبدیل می شود؛ موضوعی که از آن به عنوان برکت نام می برد. اما دغدغه معلولان در مسائل شهری چیست؟ این عضو شورای شهر دلیجان جواب می دهد: «مناسب سازی فضای شهری، جدی ترین دغدغه معلولان در مسائل شهری است.»

شهر او هم مانند هر شهر دیگری، کم و کاستی های زیادی دارد. به همین دلیل رحمان تصمیم گرفته این کم و کاستی ها را رفع و رجوع کند. البته هر وقت از مناسب سازی برای معلولان در فضای شهری حرف می شود، همه ماشین حساب به دست می گیرند تا میزان بودجه و درآمد را محاسبه کنند؛ اتفاقی که دلآوری از آن به عنوان دید منفی نسبت به مناسب سازی شهری برای معلولان نام می برد. او معتقد است که مناسب سازی شهری، مربوط به نگرش است و این نگرش در بین مدیران شهری و تصمیم گیران باید اصلاح شود. رحمان ادامه می دهد: «باید این موضوع را نهادینه کنیم که مناسب سازی شهری برای معلولان، نیاز به هزینه اضافی یا حتی گزاف ندارد.» درواقع رعایت استانداردها در ساخت وسازهای شهری است که باعث می شود، بسیاری از مشکلات معلولان در بستر شهرها رفع شود. به خاطر همین هم است که دلآوری در شهرش، یک کمیت تشکیل داده به نام کمیت مناسب سازی شهری. این کمیت، رعایت استانداردهای مناسب سازی را در هر پروژه شهری که به مرحله اجرایی رسیده بررسی می کند تا از همان ابتدا، پروژه ها با اصول اولیه مناسب سازی ساخته شود. به لطف تلاش اعضای این کمیت، رحمان می گوید بیشتر پارک های شهرش، مناسب سازی شده است. هرچند او توضیح می دهد، مکان های دیگری هم که نیاز به مناسب سازی دارد، شناسایی شده است تا شهری مناسب تردد توان یابان ساخته شود.

به یمن تمام کارهایی که برای افراد دچار معلولیت انجام شده است، رحمان می گوید: «عضو شورای شهر بودن، نقطه عطف زندگی من است.»

تشکل های غیردولتی معلولان کشور فعالیت می کند. رحمان از تشکیل سازمان مردم نهاد به عنوان نقطه عطفی در زندگی اش یاد می کند. فعالیتی که برای او ثمره گرانیهای دیگری هم داشت؛ حاصلی که تمام زندگی اش را تحت الشعاع قرار داد؛ پله ای برای صعودی دوباره.

### مشاوره ویژه شهردار

سال ۸۷ زمانی که رحمان در سازمان مردم نهاد خود فعالیت می کرد، شهردار وقت دلیجان پرسشنامه هایی برای تدوین برنامه پنج ساله شهری، بین مردم توزیع کرد. یک سری از این پرسشنامه ها هم به دست رحمان رسید و او هم آن را پر کرد. پاسخ به سوالات برای شهردار این قدر جذاب بود که او را به دفتر کارش دعوت کرد. این بار تخصصش در مدیریت شهری، مدنظر قرار گرفته بود. او می گوید: «در جلسه ای که با شهردار داشتم، ایشان پیشنهاد تدوین برنامه پنج ساله شهرداری دلیجان را به من داد.» برنامه مدیریت شهری که دو سال متوالی رتبه نخست برنامه های شهری در کشور را از آن خود کرد. از آن پس، او به عنوان مشاور در شهرداری به کار مشغول شد. این اما همه فعالیت های او نیست. در کنار مشاوره به شهردار، او به عنوان ارزیاب وزرات نیرو هم فعالیت دارد و در دانشگاه هم تدریس می کند. مشاوره در شهرداری، اما باعث شد که او فعالیت دیگری را نیز در پیش بگیرد. تجربه حضور در شهرداری، اطلاعاتی که از مدیریت شهری به دست آورد، علاقه ای که به مباحث شهری و اجتماعی داشته، سبب شد او احساس وظیفه کند و بخواهد در قالب دیگری هم فعالیت کند. رحمان می گوید: «به واسطه رابطه ای که با شهروندان از جمله آنهايي که دچار معلولیت

برای او توانایی به شکل دیگری تعریف شده است. می گوید: «به هر دلیلی، برای هر کسی ممکن است، محدودیت جسمی پیش بیاید، اما واقعیت این است که توانایی انسان محدود به جسم نیست، چرا که توانایی واقعی در روح تعریف می شود.» اینها را رحمان دلآوری، معلول جسمی و حرکتی می گوید. کسی که معلولیت برایش محدودیت ایجاد نکرده است. او به توانایی هایش باور دارد و برای بهتر شدن شرایط زندگی شهروندان شهرش، دلیجان تلاش می کند. به قول خودش، این توانایی هایش است که دیده می شود نه ویلچری که روی آن نشسته است.

همیشه روی بد خود را نشان نمی دهد. رحمان دو سال بعد، به کمک اعضای خانواده اش، زندگی را به شکل دیگری ساخت و از سر گرفت.

### مددکار مددجویان

دو سال زمان برد تا رحمان به زندگی برگردد. همه چیز اما از یک پیشنهاد به ظاهر ساده شروع شد؛ از پیشنهاد رئیس وقت سازمان بهزیستی شهر دلیجان به او. پیشنهاد چیزی نبود جز این که او می تواند یک تشکل مردم نهاد مخصوص توان یابان ضایعه نخاعی در شهرشان، تشکیل دهد.

دلآوری توضیح می دهد: «در دو سالی که زمین گیر شده بودم، به سازمان بهزیستی شهرم رفت و آمد داشتم و این پیشنهاد هم پس از شناختی که بین من و رئیس وقت بهزیستی ایجاد شده بود، مطرح شد.» پیشنهادی که البته رحمان هم از آن استقبال کرد و اولین تشکل مردم نهاد معلولان در دلیجان، به مدد و یاری او شکل گرفت. با راه اندازی این تشکل رحمان که خود، تا چند وقت قبل مددجو بود، حال برای بهتر کردن زندگی کسانی که دردها شان با او یکسان بود، قدم برمی داشت. اتفاقی که البته به راه اندازی سازمان مردم نهاد دیگری برای تمام معلولان، با هر نوع معلولیتی که دارند، منتهی شد. میل و رغبت برای کار کردن برای معلولان، تا جایی پیش رفت که او حالا به عنوان نایب رئیس شبکۀ ملی

۱۵ سال پیش رحمان مانند خیلی های دیگر صحیح و سالم، روی دو پا راه می رفت و زندگی معمولی خود را داشت. او ۲۴ ساله بود که به عنوان دانشجوی کارشناسی ارشد رشته مدیریت صنعتی در دانشگاه علامه طباطبایی درس می خواند. یک اتفاق اما همه چیز را تغییر داد؛ زمانی که همراه اعضای خانواده، راهی سفر بود. حادثه ای در نزدیکی شهر محل تولدش، یعنی دلیجان اتفاق افتاد. با واژگونی خودروی آنها، زندگی رحمان هم از این رو به آن رو شد.



لیلا شوقی

جامعه

روز و لحظه حادثه را رحمان خیلی خوب به یاد دارد. او که در جریان حادثه بیهوش نشده بود، می گوید: «از همان اول، فهمیدم قطع نخاع شده ام.» دلآوری توضیح می دهد زیر ماشین گیر کرده بود و نمی توانست، پاهایش را تکان دهد. داستان ضایعه نخاعی را اما پزشکان به او گفتند، این که در حادثه رانندگی، از دو مهره پایین تر از ستون فقرات گردنی، آسیب دیده است، آسیبی که از آن به عنوان ضایعه نخاعی قفسه سینه یاد می کنند. از آن پس بود که دیگر پاهایش، ستون های بدنش نشدند و انس با صندلی چرخدار شد تمام داشته زندگی اش.

رحمان می گوید: «زندگی ام کاملاً تغییر کرد.» قبل از آن او جوان فعالی بود. به جز درس خواندن در دانشگاه، در یک شرکت خصوصی هم به عنوان کارشناس مدیریت، فعالیت می کرد. هر ماه به واسطه شغلش، دو مسافرت هوایی داشت. بعد از حادثه رانندگی اما زندگی او کاملاً تغییر کرد. از تهران به دلیجان منتقل شد و شش ماه تمام یک تخت، محدوده زندگی اش شد.

دلآوری نیز مثل خیلی های دیگر که دچار حوادثی از این دست می شوند، ناامید و افسرده شد در همین زمان بود که نامزدش هم، از او جدا شد. زندگی اما



info@amejamedaily.ir

روابط عمومی: ۲۲۲۶۱۴۲



### # بیمه - سلامت

شهروندی از تهران:

سالی بیش از یک میلیون تومان بابت بیمه سلامت پرداخت می کنم، اما این بیمه هزینه زایمان را پوشش نمی دهد. چرا؟



### # بی قانونی - موتورسوار

گرمانی از تهران:

موتورسواران بی محابا و بدون رعایت قوانین و حق تقدم، در بازارهای اصلی شهر تهران تردد می کنند و باعث افزایش تصادف می شوند.



### # عابر - پیاده

مشایخی از تهران:

پیاده رو خیابان مصطفی خمینی به سمت جنوب، سنگ فرش نشده است و روکش آسفالت دارد. لطفاً این قسمت را مانند عابر پیاده روبه روی این خیابان ساماندهی کنید.



### # اتوبان - کرج

شادمان از کرج:

در اتوبان کرج - تهران نرسیده به خروجی جاده قدیم کرج به علت عرض کم جاده این قسمت ترافیک ایجاد می شود. امیدوارم هر چه زودتر این موضوع حل شود.



### # اتوبوس - نمایشگر

عسلی از تهران:

تا مدتی پیش ایستگاه های اتوبوس، مجهز به نمایشگرهایی بود که زمان تقریبی رسیدن اتوبوس به ایستگاه را نشان می داد اما مدتی است این نمایشگرها برداشته شده است.

### # جوابیه

در پی درج پیامی در روز یکشنبه ۱۳/۱۱/۱۳۹۸ با عنوان «صندلی - مترو» مشاور مدیرعامل و مدیر ارتباطات و امور بین الملل متروی تهران با ارسال نمایی اعلام کرد: به اطلاع می رساند با توجه به نزدیک شدن ایام پایانی سال و افزایش تردد مسافران جهت خرید و ازدحام جمعیت هنگام پیاده شدن از قطار و خروج از سکوی ایستگاه های متروی پانزده خرداد و نیز به خاطر افزایش ایمنی جمعیت هنگام خروج و عریض تر شدن صندلی های ابتدا و انتهای سکوها به صورت موقت جمع آوری شده است. لازم به توضیح است که با توجه به هدوی پایین حرکت قطارها در خط یک مترو (۳/۵ دقیقه) و همچنین وجود صندلی به تعداد کافی در قسمت میانی سکوها، از مسافران محترم درخواست می شود که از این صندلی ها استفاده کنند.